

som fjärilar vid utkrypanDET ur sina puppor ofta kvarlemnade, o. s. v.

BLODRENANDE, a. 1. (med.) Säges om medel, som rena blodet.

BLODRENING, f. 2. (med.) Blodets renande från främmande, skadliga ämnen.

BLODRIK, a. 2. (föga brukl.) Se *Blodfull* (bem. 1).

BLODRIKHET, f. 2. (föga brukl.) Egenskapen att vara blodrik.

BLODROSSLING, f. 2. Rossling till följe af i halsen uppstigen blod.

BLODRÖT, f. 5. pl. — *rötter*. (bot.) Växtsläkte af fam. Rosaceæ, med blodröd rot, som användes i medicinen. Kallas äfv. Blodrotsört, Blodört och Rödrot. Tormentilla.

BLODROTSÖRT, f. 5. Se föreg.

BLODRÄNNA, f. 1. Urhålkad ränna på flatsidan af en sabelklinga.

BLODRÖD, a. 2. Röd som blod. *B. färg. Blifva b. i ansigtet*, rodna starkt.

BLODRÖDHET, f. 3. Egenskapen att vara blodröd.

BLODRÖR, n. 5. (anat.) Litet, rörlikt blodkärl.

BLODSBAND, n. 5. (fig.) Släktkap emellan närmsta anhöriga: emellan barn och föräldrar, eller emellan syskon. Utsträcket stundom äfven till syskonbarn, samt föräldrars eller barns syskon. *De äro genom b. förenade. B-ets röst talar*, säges om den, som af ett slags naturlig instinkt känner sig dragen till någon okänd, men i själfva verket nära anhörig.

BLODSDOM, m. 2. (fig.) Dödsdom. Brukas i högtidligare stil, om sådana domar, som äro orättvisa eller dikterade af en barbarisk grymhet, helst i fråga om statsförbrytare. *Afkunna en b. Hertig Albas b-ar.*

BLODSDOMSTOL, m. 2. (fig.) Domstol, som faller många, orättvisa och barbariska dödsdomar. Brukas mest i högre stil och i fråga om statsförbrytelser.

BLODSDROPPE, se *Bloddroppe*.

BLODSDÖPELSE, f. 3. Se *Bloddop*.

BLODSFRÄNDE, m. 3. Person, så nära beslägtad med en annan, att blodsband dem emellan äger rum. *De äro b-r. Han är min b. — Syn.* Blodsförvandt.

BLODSFRÄNDSKAP, f. 5. Så nära skyldskap emellan personer, att blodsband äger rum. — *Syn.* Blodsförvandtskap.

BLODSFRÄNKÅ, f. 1. Kvinna, så nära beslägtad med någon, att blodsband dem emellan äger rum.

BLODSFÖRVANDT, c. 3. Se *Blodsfrände, Blodsfränka*.

BLODSFÖRVANDTSKAP, f. 3. Se *Blodsfrändskap*.

BLODSHÄMD, m. 3. 1) (egentligen och allmänast) Hämd, som för ett begånget mord af släkten utkräfvades genom mord å banemannen eller någon af hans närmaste släktingar. *B-en var hos de fordna Skandinaverna ansedd som helig, och existerar ännu hos vissa folkslag, t. ex. Corsicanerna. Utkräfa b. af någon. — 2)* (mindre brukl.) Hämd på hvad sätt som helst för ett begånget mord; äfv. mord, som begås till hämd för någon liden oförrätt eller förolämpning.

BLODSHÄMNARE, m. 5. En, som utkräver blodhämd.

BLODSKAM, m. 2. sing. Äktenskapsförbindelse eller köttslig blandelse mellan man och kvinna, som äro blodsfränder. *Bedrifva, begå b. Lefva i b. med hvarandra. Aflad i, genom b.*

BLODSKULD, f. 3. Skulden af, ansvaret för ett begånget mord. *Belastad med b.*

BLODSKYGG, a. 2. (mindre brukl.) Säges om vissa människor, hvilka känna en naturlig rädsla och afsky vid åsynen af blod. — *Blodskugg-het*, f. 3.

BLODSKÄNDANDE, a. 1. 1) (om människor) Som begår eller begått blodskam. — 2) (om sak) Som medför, innefattar blodskam. *Ett b. äkten-skap. En b. förbindelse.*

BLODSKÄNDARE, m. 5. En, som begår eller begått blodskam; som lever i blodskam med någon.

BLODSLÅG, n. 3. (med.) En art slagfluss, då hjernan öfverfylls med blod, så att nervsystemets funktioner upphävas.

BLODSOT, m. 3. Se *Rödsot*.

BLODSPATT, m. 3. Ett slags sjukdom hos hästar. *Jfr Spatt.*

BLODSPILLAN, f. sing. indef. Blodsutgjutelse eller förlust af manskap i fält, utan att dermed någon fördel vunnits. *Efter mycken b. måste han upphäfva belägringen. Detta fruktlösa anfall afstopp ej utan mycken b.*

BLODSPOTT, m. 2. sing. Blodblandad spott.

BLODSPOTTARE, m. 5. (föga brukl.) En, som lider af blodspottning.

BLODSPOTTNING, f. 2. 1) Sjelfva handlingen, då någon spottar blod. — 2) (med.) Sjukdom, då den sjuke spottar blod, som uppkommer ur bröstet.

BLODSPRÄNGD, a. 2. 1) Tätt betäckt med prickar eller fläckar af blod. — 2) Säges om en kroppsdell, der blodet för mycket framträngt till ytterhuden eller utådrar sig mer än vanligt på ytan. *En b. fläck på armen. B-a ögon. — Blodsprängdhet*, f. 3.

BLODSPÅR, n. 5. 1) Spår efter en blodig fot. — 2) Märke efter blod.

BLODSTALLNING, f. 2. (om hästar och boscapsdjur) Se *Blodpinkning*.

BLODSTEN, m. 2. Rödaktigt mineral, som består af jernoxid och ger ett blodrött pulver. Begagnas, slipad, till polering af guld och silver, samt, i pulverform, till rengöring af metaller, och är för öfrigt en rikhaltig jernmalms.

BLODSTENSMALM, m. 5. Benämning på alla af jernoxid bestående jernmalmer, som ej dragas af magneten, och som gifva ett rött pulver, då de rifvas. Kallas äfven Torrsten ell. Torrstensmalm.

BLODSTILLA, f. 1. Se *Blodrot*.

BLODSTILLANDE, a. 1. (med.) Säges om medel, som stämma blodflöd. *B. medel.*

BLODSTÄLLNING, f. 2. Se *Blodstämning*.

BLODSTINN, a. 2. Hvars ådror svälla af mycket blod. [— stind.]

BLODSTINNHET, f. 5. Egenskapen att vara blodstinn.

BLODSTOCKNING, f. 2. (med.) 1) Blodets stockning i ådrorna, hvilket sker, då det blifvit för tjockt, lefrat sig. — 2) Stockad blod på något ställe i kroppen.

BLODSTRIMMA, f. 1. 1) Strimma af blod på ytan af ett föremål. — 2) Röd strimma i huden, förorsakad af stark blodutådring. *Hafva en b. på armen, i ansigtet.*

BLODSTRIMMIG, a. 2. 1) Full af blodstrimmor (se föreg., begge bem.). — 2) Full af strimmor, till färgen liknande blod.

BLODSTRÖM, m. 2. pl. — *strömmar*. (fig. poet.) Brukas någon gång, för att utmärka öfverdrifvet